

Posílám příspěvek do soutěže „KŘÍŽEM KRÁŽEM ANEB JAK JSME CESTOVALI“ možná nejstaršího soutěžícího: mého tatínka Věnceslava Štembery (1930), který mi příběh nadiktoval a já ho jen nepatrně opravila.

Svatební cesta

1.července 1955 mně bylo krásných 25 let a den nato jsem se oženil s milovanou Alenkou. Svoji novomanželce jsem slíbil úžasnou svatební cestu. Dnes bych si sedl k počítači a objednal po internetu zájezd kamkoliv do světa. Ale před pětadesáti lety byly v naší vsi jen koňské povozy a dva automobily. A proto těch možností bylo pomálu. Ovšem já již tehdy vlastnil Jawu 150, a tudíž bylo rozhodnuto. Pojedeme na motorce. Jako cíl jsem vybral krásnou náhodskou krajinu, kterou jsem znal z vojny. Trochu jsem si neuvědomil, že je hodně kopcovitá. Tím chci říct, že do větších kopců jela motorka a já, ale Alenka musela pěšky.

První den jsme dojeli k prameni běloveské kyselky. Tenkrát vytékala ze stráně z kovové trubky a malým potůčkem stékala do Metuje. O pití bylo tedy postaráno. Nemyslete si, že se k prameni valily davy lidí s bandaskami. Neviděli jsme ani živáčka, pokud nepočítám veverky, zajíce, mravenečky a další potvůrky.

Alenka, coby devatenáctiletá novomanželka, nebyla ještě nijak zběhlá kuchařinka. Připravila nám s sebou krabici karbanátků. Myslela, že vydrží celou dovolenou. Měli jsme malý benzínový vaříč a dva dny jsme karbanátky obědvali i večereli. Ale třetí den došly a my podnikali výpravy za potravou. Přesně to znamená, že jsme prozkoumávali pole v nejbližším okolí. Všude jen obilí, sice různé druhy, ale přece jen nepoužitelné obilí. Pak jsme na jednom políčku s velkou slávou objevili řepu. Asi jste nikdo nesnědl tolik řepy na různý způsob, vařenou, dušenou i smaženou, jako my. Spali jsme v malém áčku. Žádné karimatky a spacáky, jen obyčejné deky. Taky motorka není nafukovací, všechno jsme museli naskládat do dvou brašen.

V noci se Alenka bála, a tak jsem natahal kolem stanu slabé drátky, které byly zapojené ke klaksonu na motorce. Kdyby nás někdo přepadl, tak by začal troubit na poplach.

Pět společných dní uteklo rychle jako ta voda v Metuji. A náš společný žitot utekl taky tak. Vystřídal jsem hodně motorek, ale Alenku, tu jsem měl jen jednu jedinou.